

การอนุรักษ์และปรับปรุงสถานีรถไฟ ORSAY เป็นพิพิธภัณฑ์

แปลและเรียบเรียงจาก "ORSAY 86, UN MUSEE NOUVEAU"

ปราโมทย์ ธาราคักดิ์

“ข้าพเจ้าถูกนำกลับมาถึงท่าน้ำ Orsay เวลาเที่ยงวัน สถานีรถไฟซึ่งใหญ่โตมโหฬารให้ความรู้สึกประทับใจดังกับเป็นพระราชวังศิลปะที่สวยงาม พระราชวังศิลปะที่วิจิตรตระการตาในรูปลักษณะที่ใช้เป็นสถานีรถไฟ ข้าพเจ้าได้แนะนำแก่สถาปนิก Laloux ว่าถ้ายังพอจะมีเวลาเหลืออยู่สักควรคิดที่จะเปลี่ยนสถานีรถไฟนี้ให้เป็นพระราชวังศิลปะเสียจะดีกว่า”

ความรู้สึกตื่นตาประทับใจดังกล่าวนี้ยกมาจากข้อเขียนของจิตรกร Edouard Detaille ซึ่งลงพิมพ์ในวารสารเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1900 ภายในเวลาสองเดือนต่อมา ก็มีพิธีเปิดดำเนินการ สถานีรถไฟสีขาวโพลนที่ออกแบบโดยสถาปนิก Laloux ที่กำลังจะกลายเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะใจกลางมหานครปารีส ซึ่งขณะนี้ ภายในปี ค.ศ. 1986 การก่อสร้างพิพิธภัณฑ์ซึ่งดัดแปลงมาจากสถานีรถไฟและอาคารโรงแรม Orsay ก็จะเปิดให้ประชาชนเข้าชมได้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 1977 และมีมติให้ดำเนินการก่อสร้างพิพิธภัณฑ์ และออกพระราชบัญญัติเมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1978 ให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบประสานงานเพื่อความสำเร็จของการก่อสร้างพิพิธภัณฑ์ ส่วนความสนับสนุนด้านการเงินนั้นได้มีกฎหมายพิพิธภัณฑ์ตราออกมาใช้ เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1978

มีความขัดแย้งกันหรือไม่ที่สร้างพิพิธภัณฑ์ในสถานที่ที่เคยเป็นสถานีรถไฟมาก่อน เพราะสิ่งหนึ่งนั้นให้ความรู้สึกสงบ เงียบ และเกิดจินตนาการเมื่อสัมผัสในขณะที่อีกสิ่งหนึ่งสอดคล้องถึงการเคลื่อนที่ การล่วงเลยของกาลเวลา และการจากหนึ่ไป

พิพิธภัณฑ์อื่น ๆ ที่เคยจัดตั้งมาแล้วนั้นมักจะเป็นอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์ เช่น ปราสาท โบสถ์ วัดวาอาราม หรือแม้แต่สำนักชี

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวเท่านั้นที่อาคารแบบอุตสาหกรรมจะใช้เป็นอาคารพิพิธภัณฑ์ที่มีความสำคัญยิ่ง การริเริ่มเรื่องพิพิธภัณฑ์ และการสงวนรักษาสถาปัตยกรรมสถาน เป็นมูลเหตุจำเป็นสองอย่างซึ่งรวมตัวกันทำให้เกิดความคิดสร้างโครงการพิพิธภัณฑ์ Orsay.

ความเป็นมาของโครงการ

ในปี ค.ศ. 1970 ผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารงานพิพิธภัณฑ์มีความวิตกกังวลในเรื่องการเก็บรักษารวบรวมภาพจิตรกรรมและงานประติมากรรม ซึ่งเปิดแสดงนิทรรศการในกรุงปารีส เนื่องจากอาคารเก่าๆ มีอายุมากและถึงเวลาที่จะต้องซ่อมแซม จึงทำให้พื้นที่มีไม่พอเพียงในการทำงาน

ตั้งแต่สิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 พิพิธภัณฑ์ Louver มีความแออัดอย่างมาก ทำให้การแสดงผลงานเขียนแบบ Impressionist ต้องไปเปิดแสดงที่พิพิธภัณฑ์ Jeu de Paume ซึ่งเป็นสถานที่แสดงผลงานขนาดไม่ใหญ่นักที่ได้รับการปรับปรุงในปี ค.ศ. 1954 และ 1969 จึงทำให้สามารถเก็บภาพชั้นยอดเยี่ยมต่างๆ ซึ่งได้รับการบริจาคจากการเก็บสะสมของกลุ่มนักสะสม The Mollard and Kaganovitch Collection ไว้ได้

ยิ่งกว่านั้นแล้ว ตระกูล Walter ได้บริจาคงานศิลปะที่เก็บสะสมไว้ในนาม The Walter-

Guillaume Collection เพื่อเปิดแสดงถาวรที่พิพิธภัณฑ์ Orangerie des Tuileries ทำให้ต้องเก็บงานที่ได้รับบริจาคไว้แสดงชั่วคราวที่อาคารทั้งสองหลังของพิพิธภัณฑ์ Jeu de Paume เพื่อรอการซ่อมปรับปรุงพิพิธภัณฑ์ Orangerie des Tuileries ซึ่งเสร็จเปิดแสดงถาวรแก่ประชาชนทั่วไปได้ในปี ค.ศ. 1984

ภาพเขียนแบบ Post-Impressionist จากพิพิธภัณฑ์ Jeu de Paume ได้ย้ายไปแขวนที่ Palais de Tokyo ซึ่งมีที่ว่างเหลือเนื่องจากมีการขนย้ายงานศิลปะ ส่วนใหญ่ที่เก็บไว้ไปแสดงที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม Georges Pompidou Centre (Beaubourg) ซึ่งเปิดในปี ค.ศ. 1976 ถึงกระนั้นก็ตามยังมีเหตุผลอีกหลายประการ เช่น การเก็บงานศิลปะเกิดการสูญหาย การแสดงผลงานไม่ประสบผลสำเร็จเป็นที่พึงพอใจ ความยากลำบากในการสงวนรักษา ความตื่นตัวที่เกิดขึ้นใหม่ในคริสต์ศตวรรษ ที่ 19 ในงานศิลปะแบบ Official art และการค้นพบอีกครั้งหนึ่งของงานของศิลปินกลุ่ม Salons of the Second Empire ซึ่งไม่ได้เปิดแสดงเป็นเวลานานมาแล้ว ทำให้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างพิพิธภัณฑ์ขึ้นใหม่ พิพิธภัณฑ์หลังใหม่นี้ควรจะใช้เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างพิพิธภัณฑ์ Louvre กับ Beaubourg และใช้แสดงผลงานที่เกิดขึ้นระหว่างศิลปะสมัยโรมันและศิลปะสมัย

ใหม่ เหตุผลสนับสนุนที่สำคัญ เพราะว่า ภายในช่วงปี ค.ศ. 1848 ถึงระยะเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น เป็นช่วงเวลาทำงานศิลปะของฝรั่งเศสเฟื่องฟูอย่างยิ่งยวด และแสดงออกถึงความมีอัจฉริยะอย่างกว้างขวางในงานสร้างสรรค์ศิลปะทุกแขนง

กำเนิดและอาณาของสถานีรถไฟ

ปลายศตวรรษที่แล้วบริษัทประกอบกิจการเดินรถไฟชื่อบริษัท Paris-Orleans พบความเสียเปรียบหลายอย่างอันเนื่องมาจากความไม่สะดวกที่สถานี Austerlitz อันเป็นสถานีต้นทางในปารีส จึงขอสัมปทานขยายเส้นทางต่อไปอีก 3.65 กิโลเมตร เพื่อตั้งสถานีต้นทางที่ท่าหน้า Orsay (Quai d'Orsay ริมฝั่งแม่น้ำ Seine) [ภาพที่ 1]

สถานที่ตั้งสถานี Orsay นี้ เดิมเป็นพระราชวัง Orsay ซึ่งมีอาคารสำนักงานประมาณ (Cour des Comptes) และทำเนียบรัฐบาล (Conseil d'Etat) ซึ่งถูกทำลายหมดสิ้นภายหลังการเกิดเพลิงไหม้ใหญ่ชุมชนในบริเวณนี้ และยังมีโรงแรม Orsay ซึ่งตั้งล้อมอยู่ที่แนวเขตที่ดินด้านทิศเหนือจดทิศตะวันตกด้วย อัคคีภัยครั้งนั้นยังได้ทำลายโรงทหารของหน่วย Cent Gardes โรงแรม Salm (ปัจจุบันคือ พิพิธภัณฑ์ Legion of Honor) และอาคารบ้านเรือนและ

สถานที่รอบด้าน รวมทั้งอาคาร ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำ Seine เช่นศาลาเทศบาล และสวน Tuileries อีกด้วย อาคารที่ได้รับการก่อสร้างขึ้นใหม่ทันสมัยเพียงสองหลังเท่านั้น คือ ศาลาเทศบาลและโรงแรม Salm ซากปรักหักพังของกำแพงพระราชวัง Orsay ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้เป็นประจักษ์พยานของสงครามประทุพพทุฏยกลางกรุงปารีสมาร่วมสามสิบปี เคยมีความคิดที่จะบูรณะพระราชวังดังกล่าวให้เป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะตกแต่ง แต่โครงการดังกล่าวก็ถูกระงับไป ดังนั้นจึงเปิดโอกาสให้บริษัท Paris-Orleans เข้าครอบครองที่ดินนี้ได้

บริษัทได้ปรึกษากับสถาปนิกสามท่านซึ่งเพิ่งเสร็จจากโครงการออกแบบศาลาเทศบาล (Hôtel de Ville) และสถานีรถไฟที่เมือง Tours คือ นาย Emile Bénard นาย Lucien Magne และนาย Victor Laloux.

เมื่อข้อเสนอของสถาปนิก Victor Laloux ได้รับการยอมรับในวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 1898 งานรื้อถอนซากปรักหักพังจึงได้เริ่มขึ้นทันที งานขุดดินฐานรากที่มีระดับต่ำกว่าระดับแม่น้ำ Seine 2.50 เมตร อันทำให้มีปัญหาน้ำซึมเข้ามาในสถานที่ก่อสร้างตลอดเวลา การเก็บขนส่งขยะออกไปกับการขนส่งอุปกรณ์การก่อสร้างใช้ทางคมนาคมผ่านทางแม่น้ำเป็นหลัก

งานก่อสร้างสถานีดำเนินไปอย่างรีบเร่งด้วยการทำงานตลอด 24 ชั่วโมง โดยมีคนทำงานตอนกลางวัน 300 คน และ 80 คนตอนกลางคืน ดังนั้นภายในเวลาเพียง 2 ปี ก็เสร็จเรียบร้อย สมบูรณ์และเปิดโอกาสให้เป็นที่ยี่จัดแสดงงานแสดงสินค้านานาชาติ (World Fair) ในวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ. 1900 ได้ [ภาพที่ 2]

สถานีรถไฟนี้เป็นสถานีรับเฉพาะผู้โดยสาร และได้รับการออกแบบให้ทันสมัยที่สุดในยุคนั้น โดยการนำเอารถไฟที่ลากด้วยหัวรถจักรไฟฟ้า ซึ่งเพิ่งจะพัฒนาขึ้นมาให้ให้เป็นประโยชน์ ชาลาลาสถานีเป็นโครงสร้างเหล็กมุงหลังคาด้วยกระจกโดยมีความยาว 138 เมตร ความกว้าง 40 เมตร และความสูง 32 เมตร พร้อมกับมีห้องโถงและทางเข้ามีหลังคากระจกคลุมเหนือทางเข้าด้านหน้าสถานี

เนื่องจากมีคำวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลซึ่งกล่าวว่าสถานีอยู่ตรงกันข้ามกับสวน Tuilleries และอยู่ห่างจากพิพิธภัณฑสถาน Louvre เพียงการเดินข้ามแม่น้ำแซน รัฐสถาปนิก Laloux จึงปิดบังซ่อนเร้นโครงเหล็กไว้ด้วยแผ่นหินซึ่งตัดมาจากเมือง Charente และเมือง Poitou และตั้งด้านหน้าของโรงแรม (ซึ่งปิดบังด้านหน้าสถานีอีกทีหนึ่ง) ให้หันออกไปทางถนน Bellechasse

จากปี ค.ศ. 1900 ถึง 1939 การสัญจรทางรถไฟเพิ่มขึ้นอย่างมากจนทำให้สถานี

Orsay มีกิจกรรมอยู่ในขั้นแนวหน้า และมีบทบาทสำคัญอย่างสูงในเส้นทางติดต่อกับภูมิภาคตะวันตกเฉียงใต้ของฝรั่งเศส มีขบวนรถไฟรวมทั้งรถด่วนและรถเร็วประมาณวันละ 300 ขบวน เดินทางติดต่อไปเมือง Tours Nantes Le Croisic Bordeaux Irun Tarbes Limoges Toulouse Montluçon และ Aurillac นอกจากนี้ยังมีขบวนรถไฟชานเมืองไปยัง Choisy Orly Juvisy และ Brétigny.

เนื่องจากสถานที่อยู่ใกล้กับกระทรวงและที่ทำการของสภาผู้แทน [Chamber of Deputies] ดังนั้นนอกจากกิจกรรมการสัญจรของผู้โดยสารโดยปกติแล้ว โรงแรม Orsay ยังเป็นสถานที่ประชุมหรือเลี้ยงรับรองสำหรับพรรคการเมืองหรือสมาคมต่าง ๆ เป็นประจำ

ปัญหาของสถานี Orsay ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1935 เป็นต้นมาคือความยาวของชาลาลาสถานีซึ่งสั้นเกินไปเพราะรถไฟมีขบวนยาวขึ้น เนื่องจากความก้าวหน้าของการใช้รถจักรไฟฟ้า ดังนั้นในวันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 1939 คณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้หยุดดำเนินการเส้นทางที่เดินไปต่างจังหวัด โดยให้ย้ายไปเริ่มต้นที่สถานี Austerlitz ตามเดิม ส่วนสถานี Orsay นั้นให้สงวนไว้เป็นสถานีสำหรับรถไฟที่เดินทางติดต่อกับชานเมืองเท่านั้น การตัดสินใจดังกล่าวเท่ากับเป็นการปิดฉากความสำคัญของสถานี Orsay

และทำให้การลงทุนต่าง ๆ อย่างขนานใหญ่ที่
แล้ว ๆ มาหมดความหมายลงไปด้วย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สถานที่แห่งนี้ก็ถูกใช้
ให้เป็นประโยชน์อื่น ๆ หลายอย่าง เช่น เป็นท่า
เรือบรรทุกของที่ส่งให้กับนักโทษระหว่างสงคราม
เป็นที่ต้อนรับบรรดานักโทษภายหลังการประ-
ภาคอิสรภาพ เป็นโรงถ่ายภาพยนตร์หลายเรื่อง
ที่น่าจะกล่าวถึงคือภาพยนตร์ เรื่อง Trial ของ
Kafka จากบทซึ่งดัดแปลงมาจากนวนิยายของ
Orson Wells เป็นที่พักพิงชั่วคราวระยะสั้นของบริษัท
โรงละคร Renaud-Barrault ซึ่งทำเวทีแสดง
ละครไว้ที่ปลายด้านหนึ่งของสถานี นอกจาก
นั้นยังใช้เป็นสถานที่เปิดการประชุมขายสินค้า
ชั่วคราวระหว่างที่โรงแรม Drouot สถานที่
ประมูลถาวร อยู่ในระหว่างการปิดซ่อมแซม
กิจกรรมด้านโรงละครหยุดดำเนินการในปี ค.ศ.
1980 เดือนเมษายน และในเดือนพฤษภาคม
ปีเดียวกันก็หยุดการใช้เป็นสถานที่ประมูลสินค้า
ด้วย

โรงแรม Orsay ก็โดนมรสุมไปด้วยเพราะ
เกิดการเสื่อมความนิยมลงอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น
จึงหยุดดำเนินการในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1973
อย่างไรก็ตามหากใครมองย้อนหลังไปดูประวัติ-
ศาสตร์ของฝรั่งเศสก็จะพบว่า อย่างน้อยครั้ง
หนึ่ง ณ สถานที่แห่งนี้ก็เป็นสถานที่มีบทบาทที่

สำคัญคือ ในวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1958
าพณา ประธานาธิบดี พลเอก ชาล เดอ โกล
ได้เปิดแถลงข่าวแก่สื่อมวลชนถึงการคืนกลับสู่
อำนาจในการปกครองประเทศของท่านหลังจาก
อำลาชีวิตทางการเมืองไปอยู่อย่างสงบมาเป็น
เวลา 15 ปี

ในปี ค.ศ. 1961 การรถไฟแห่งชาติของ
ฝรั่งเศสได้ตัดสินใจที่จะขายอาคารสถานี Orsay
มีการเสนอโครงการมากมาย หนึ่งในโครง-
การนี้ก็มีโครงการก่อสร้างศูนย์จัดการประชุม
นานาชาติ พร้อมโรงแรมขนาดใหญ่ เพราะ
ปารีสยังขาดสถานที่เพื่อกิจกรรมแบบนี้ ซึ่งโครง
การนี้จำเป็นต้องรื้อถอนอาคารเดิมออกทั้งหมด
จากการประกวดแบบข้อเสนอของ 13 รายนั้น
โครงการที่ได้รับการคัดเลือกคือโครงการโรง-
แรมทันสมัย 870 ห้อง ของสถาปนิก Le Cor-
busier ซึ่งร่วมออกแบบโดยสถาปนิก Guillaume
Gillet และ René Coulon. [ภาพที่ 3]

การรื้อถอนอาคารสถานี Orsay เกือบจะ
เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1971 ซึ่งเป็นจังหวะเวลาเดียว
กันที่สาธารณชนเริ่มให้ความสนใจกับงานสถา-
ปัตยกรรมแบบอูดสาทรกรรมของคริสต์ศตวรรษ
ที่ 19 จึงมีการโต้แย้งถกเถียงกันอย่างมีความ
รู้สึกว่าจะสมควรหรือไม่ที่จะทำลายอาคาร Baltard
pavillions of Les Halles หรือรัฐประดูเหล็ก

หล่อหน้าทางลงรถไฟใต้ดินของ Guimard หรือ
ภัตตาคารที่สถานีรถไฟ Lyon และสถานี Gare
de l'Est ซึ่งเป็นงานชั้นอมตะของ Hittorf

จะมีใครสักคนใหม่ที่ถูกคิดถึงคุณค่าของ
งานต่างๆ เหล่านี้ เช่น งานโครงเหล็กซึ่งถักกัน
อยู่กลางอากาศ งานโครงเหล็กโค้งอย่างมีสง่า
ราศรี แผ่นหินสลักเป็นรูปดอกกุหลาบ ซึ่งใช้
เป็นเพดานเพื่อปิดบังโครงเหล็ก รวมทั้งรูปปั้น
ซึ่งเป็นสมบัติเดิมของบริษัท Paris - Orléane
และเป็นสัญลักษณ์ของเมือง 3 เมือง คือ รูป
ปั้นตรงกลางซึ่งเป็นผลงานของ Laurent-
Honoré Marqueste แทนเมือง Toulouse รูป
ปั้นทางขวาเป็นผลงานของ Jean - Baptiste
Hugues แทนเมือง Bordeaux และรูปปั้นทาง
ซ้ายเป็นผลงานของ Jean Antoine Injalbert
แทนเมือง Nantes รูปปั้นทั้งสามหันหน้าเข้าหา
แม่น้ำ Seine และสวน Tuileries นอกจากนี้
ยังมีรูปปั้นพี่น้องฝาแฝดที่จัตุรัส Concorde อีก
ด้วย [ภาพที่ 4]

จะมีใครจรรยาพ้อที่จะทำลายงานประติมา-
กรรมโลหะชิ้นเยี่ยมซึ่งเป็นนาฬิกาขนาดใหญ่
ตรงกลางกำแพงกระจกด้านปลายทิศตะวันตก
ของสถานีหรือ หรืองานจิตรกรรมของศิลปิน
Gabriel Ferrier ซึ่งเป็นงานวาดบนเพดานของ
ห้องเดินร่ำ และห้องอาหารของโรงแรม Orsay

ซึ่งเป็นงานที่ได้รับรางวัลที่กรุงโรมในปี ค.ศ.
1872 [ภาพที่ 5, 6 และ 7]

มติชนไม่เห็นด้วยกับการทำลาย ดังนั้น
พณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม
Jacques Duhamel จึงได้ขอร้องให้เร่งมีการก่อ
สร้างโรงแรมทันสมัย ในราวฤดูใบไม้ผลิของปี
ค.ศ. 1971 การดำเนินการขั้นถัดไปคือการ
ตัดสินใจขึ้นทะเบียนอาคารสถานีและโรงแรม
Orsay ให้เป็นอนุสรณ์สถานทางประวัติศาสตร์
ซึ่งดำเนินการเป็นสองขั้นตอนคือ การขึ้น
ทะเบียนอนุรักษณ์หน้าตาและส่วนตกแต่งดีเด่น
ของอาคารเมื่อวันที่ 8 มีนาคม ค.ศ. 1973 และ
การประกาศให้อาคารทั้งหมดรวมทั้งตัวสถานี
และโรงแรมเป็นอาคารทางประวัติศาสตร์ ใน
วันที่ 14 มีนาคม ค.ศ. 1978

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1977 คณะรัฐ-
มนตรีในคณะรัฐบาลของพณฯ ประธานาธิบดี
วาเลรี จิสการ์ด เดสแตง (Valéry Giscard
d'Estaing) ได้ตัดสินใจให้ยกเอาสถานีและ
โรงแรม Orsay เป็นสถานที่สำหรับทำเป็น
พิพิธภัณฑ์ ซึ่งเป็นโครงการที่ริเริ่มโดยฝ่าย
บริหารงานพิพิธภัณฑ์ และคิดคำนึงกันมาตั้ง
แต่ปี ค.ศ. 1972 แล้ว ด้วยแรงกระตุ้นของ
พณฯ ประธานาธิบดี ยอร์ช ปอมปีดู (George
Pompidou) และ พณฯ Jacques Duhamel

ซึ่งเป็นผู้เริ่มคิดโครงการ เพราะบุคคลทั้งสองตระหนักถึงความสำคัญของการมีพิพิธภัณฑ์อีกหลังหนึ่งซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างพิพิธภัณฑ์ Louvre และ โครงการ Beaubourg ซึ่งขณะนั้นกำลังก่อสร้างอยู่ หลังจาก ฯพณฯ ประธานาธิบดี ฟรังซัวส์ มิตเตอร์รอง (Francois Mitterrand) ได้รับเลือกตั้งจึงได้ยืนยันที่จะดำเนินโครงการนี้ต่อตามความตั้งใจของประธานาธิบดีคนก่อน ๆ

จากทางรถไฟมุ่งสู่พิพิธภัณฑ์

องค์กรบริหารงานด้านพิพิธภัณฑ์ของฝรั่งเศสได้มอบหมายงานพัฒนาโครงการให้กับสถาปนิก Patrick O'Byrne และนักสังคมวิทยา Claude Pecquet ซึ่งเป็นคนทำโครงการ Beaubourg แผนงานต่าง ๆ กระทำในปี ค.ศ. 1974 ถึง 1975 โดยเป็นงานเตรียมการออกสัญญาจ้างที่ปรึกษา แก่สถาปนิก 6 ราย ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการวัฒนธรรม คือ

นาย Hervé Baptiste ซึ่งเป็นวิศวกรที่ Ecole Centrale และเป็นสถาปนิกอาวุโสที่สำนักงานอนุรักษ์สถานประวัติศาสตร์ (Historic Monument)

นาย Yves Boiret สถาปนิกอาวุโสที่สำนักงานอนุรักษ์สถานประวัติศาสตร์

นาย Pierre Colboc สถาปนิก D.P.L.G. เคยได้รางวัล Grand Prix de Rome ในปี

ค.ศ. 1966 หุ่นส่วนของ Bardon และ Phillippon แห่งสำนักงาน A.C.T.

นาย Serge Macel สถาปนิกอาวุโสของ Public Building and National Palaces.

นาย Jean-Claude Rochette สถาปนิกอาวุโสที่สำนักงานอนุรักษ์สถานประวัติศาสตร์

นาย Pierre Sirvin สถาปนิกอาวุโสของ Public Building and National Palaces.

หลังจากใช้เวลาเตรียมงานและค้นคว้าเป็นเวลาห้าเดือนครึ่ง สถาปนิกทั้งหมดได้เสนอแบบร่างเบื้องต้น ผลสรุป แบบแปลน หุ่น และราคาประมาณ ในวันที่ 15 มีนาคม 1979

คณะลูกขุนซึ่งประกอบด้วยสมาชิกของคณะกรรมการบริหารของกระทรวงโยธาธิการ พร้อมกับสถาปนิกซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีวัฒนธรรม (Jean Phillippe Lecat) 3 นาย คือ นาย Miquel นาย Simounet และ นาย Sloan ได้ร่วมกันพิจารณาทางเทคนิคทางการเงิน ทางพิพิธภัณฑ์วิทยา และแนวทางงานสถาปัตยกรรมของทุกโครงการ

ในวันที่ 14 มิถุนายน ปี ค.ศ. 1979 ได้สรุปผลการพิจารณา พร้อมกันนี้ ฯพณฯ ประธานาธิบดี และ พณฯ รัฐมนตรีวัฒนธรรมได้แต่งตั้งให้คณะทำงานของ Colboc Bardon และ Phillippon เป็นสถาปนิกโครงการ [ภาพที่ 8]

เนื่องจากการเปลี่ยนโครงการบางประการ จึงมีการแก้ไขแบบครั้งสำคัญ ๆ 2 ครั้ง และในที่สุดรายละเอียดสำหรับงานเริ่มแรกก็เสร็จสิ้น และเสนอขออนุมัติต่อกรมโยธาธิการ (Department of Public Works) ในวันที่ 8 กรกฎาคม ปี ค.ศ. 1982 งานรื้อถอนและก่อสร้างสาธารณูป-
การก่อนการก่อสร้างเสร็จสิ้นลงในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1982

งานก่อสร้างจริง ๆ เริ่มในระหว่างฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1983 และจะแล้วเสร็จภายในเวลา 3 ปี งานก่อสร้างโครงการที่สำคัญนี้จะจ้างคนงาน ถึง 1,200 คน ให้ทำงานอย่างสม่ำเสมอ และต้องจ่ายค่าจ้างรายเดือน ประมาณ 12 ถึง 15 ล้านฟรังก์ต่อเดือน

ค่าก่อสร้างทั้งหมดที่ประมาณไว้เมื่อเดือน มกราคม ปี ค.ศ. 1982 ตกประมาณ 1,080 ล้านฟรังก์ (ประมาณ 4,000 ล้านบาท)

โครงการงานสถาปัตยกรรม

ปัญหาการใช้สถานที่ซึ่งเป็นงานสถาปัตยกรรมขั้นสำคัญของศตวรรษที่ 19 ให้สื่อความหมายเดิมโดยให้มีความต่อเนื่องสอดคล้องกับ ประโยชน์ใช้สอยรูปแบบใหม่ เป็นปัญหาสำคัญ สองด้านซึ่งทีมงานสถาปนิกของบริษัท A.C.T. ได้ร่วมกันแก้ไข

จากจุดพื้นที่เปิดโล่งบนถนน Bellechasse ซึ่งมีทางเข้าหลักภายใต้หลังคาคลุมด้วยกระจก

เข้าสู่ทางสัญจรร่วมภายในพิพิธภัณฑ์ซึ่งจัดให้ทอดตัวไปตามความยาวของตัวอาคารจะน้อมนำ ความสนใจพุ่งยาวไปไกลตรงไปยังผนังกระจก ปลายสถานี พื้นที่ส่วนต้อนรับผู้เข้าชมพิพิธ-
ภักษ์ที่ดัดแปลงมาจากพื้นที่ชั้นล่างของโรงแรม และχανชาลารถไฟเข้าสถานี

พื้นที่ใช้แสดงงานเล่นระดับสูงต่ำสามารถปรับจากระดับต่ำสุดที่ -3.75 เมตร ยกระดับต่อเนื่อง ขึ้นไปจนถึงระดับ + 0.10 เมตร จากพื้นที่ส่วนต้อนรับจะมีบันไดใหญ่นำลงไปยังระดับพื้นทาง รถไฟ ซึ่งเปิดเป็นลานกว้าง และเป็นทางเดิน ติดตั้งงานประติมากรรมโดยรอบทั้งสองข้างของ ห้องโถงกลาง ซึ่งยาวไปตามทิศตะวันตกจดทิศ ตะวันออก [ภาพที่ 9]

ห้องต่าง ๆ ซึ่งอยู่รอบ ๆ โถงทางเดินกลาง ใช้เป็นที่แสดงงานที่เกิดขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1848 ถึงปี ค.ศ. 1870

จิตรกร Carpeaux และโรงละครที่ปลายทาง ห้องโถงจะใช้เป็นที่แสดงงานชิ้นอันจิริยะของ Charles Garnier และเพื่อนบ้านของเขา

มีลิฟท์คู่หนึ่งตั้งแยกกันอยู่ที่ปลายสุดของ โถงแสดงงานด้านทิศตะวันออก ลิฟท์คู่นี้ใช้เป็นทางติดต่อในแนวดิ่งระหว่างชั้นต่าง ๆ ของ พิพิธภัณฑ์ ภาพเขียนแบบ Impressionists Post-Impressionists และ Nabis จะเปิดแสดง บนพื้นที่ระดับชั้นสี่เหนือห้องโถงใหญ่ของสถานี

ซึ่งมีความยาวไปตามซาลา รวมทั้งห้องซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรมที่หันหน้าเข้าหาถนน Bellchasse

ชั้นลอย (หรือชั้นที่หนึ่ง) มีพื้นที่เปิดโล่งภายนอกเป็นทางเดินรอบมองเห็นโรงใหญ่แสดงงานระดับสูงได้ แนวด้านในทางด้านชิดแม่น้ำจะต่อเชื่อมกับห้องแสดงงานขนาดใหญ่หลายห้องส่วนด้านชิดถนน Lille ต่อเชื่อมกับห้องแสดงงานขนาดเล็ก ห้องต่าง ๆ เหล่านี้ใช้แสดงงานหลาย ๆ ชิ้นซึ่งเกิดขึ้นระหว่าง ปี ค.ศ. 1870 ถึง ปี ค.ศ. 1914

พื้นที่ส่วนย่อย ๆ อื่น ๆ ซึ่งสามารถเข้าชมได้ถึงจากพื้นที่แสดงงานทั้งสามพื้นที่ใหญ่ ๆ ที่กล่าวมาแล้วมีดังนี้

— ห้องโรงใหญ่ทางทิศตะวันออกทั้งห้าชั้น ได้รับการปรับปรุงให้เป็นพื้นที่สำหรับงานสถาปัตยกรรมและผังเมือง รวมทั้งการแสดงผลงานระดับโลกด้วย

— ส่วนที่เป็นหอสูงสองหอซึ่งเริ่มจากพื้นที่ระดับชั้นลอย ตั้งอยู่ที่ปลายโรงกลาง หออันหนึ่งใช้เป็นพื้นที่แสดงงานของ Hector Guimard (สถาปนิกผู้บุกเบิกศิลปะและสถาปัตยกรรม Art Nouveau ด้วยฝีมือที่ไม่มีผู้ใดหาพบ) ส่วนอีกหอหนึ่งใช้แสดงงานสถาปัตยกรรมของฝรั่งเศส ช่วงศตวรรษที่เป็นหัวใจของสถาปนิกท้องถิ่น (Augustin Perret สถาปนิกผู้มีชื่อ

เสียงในการทำอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กคนแรก Tony Garnier) และสถาปนิกต่างชาติ (เช่น Wagner จากเวียนนา, Burnham จากชิคาโก)

— สำหรับสิ่งพิมพ์ หนังสือ ภาพโปสเตอร์ และภาพเหตุการณ์เด่น ๆ ของสังคมและวัฒนธรรมในสมัยจักรวรรดินิยมที่สอง และสมัยสาธารณรัฐที่สามนั้นได้จัดไว้ให้อยู่ในพื้นที่ทางสัญจรได้หลังคากระจกทางด้านกำแพงแก้วทิศตะวันตก

ห้องทานอาหารค่าของโรงแรมจะกลายเป็นภัตตาคารของพิพิธภัณฑ์ และเพื่ออำนวยความสะดวกยังมีร้านขายกาแฟอีกสองร้าน ร้านหนังสือหนึ่งร้าน ห้องเล่นดนตรีหนึ่งห้อง ห้องทำกิจกรรมย่อย ๆ หนึ่งห้อง นอกจากนี้ยังมีพื้นที่แยกต่างหากสำหรับต้อนรับ และจัดการกับกลุ่มเยาวชนที่มาเยี่ยมชม

ปริมาณพื้นที่ทั้งหมดจำแนกตามประโยชน์ใช้สอยได้ดังนี้

ส่วนต้อนรับประชาชนทั่วไป 2,450 ตารางเมตร

ส่วนต้อนรับเยาวชน 575 ตารางเมตร

พื้นที่แสดงงานแบบถาวร 15,995 ตารางเมตร

พื้นที่แสดงงานแบบชั่วคราว 1,200 ตารางเมตร

ห้องใช้ประชุมหรือบรรยายสำหรับ 380 คน 570 ตารางเมตร

ภัตตาคารและร้านอาหาร 1,200 ตารางเมตร

แต่พื้นที่ทั้งหมดที่ใช้สอยได้มีถึง 47,000 ตารางเมตร ดังนั้นพื้นที่ที่เหลือจึงใช้สำหรับเป็นสำนักงานบริหาร พื้นที่สำหรับการอนุรักษ์ และพื้นที่เก็บเอกสาร ห้องเก็บสะสมงานแสดง ห้องปฏิบัติการของพิพิธภัณฑ์ ห้องปฏิบัติการรูปถ่าย ฯลฯ

เป็นที่น่าสังเกตว่าขนาดภายนอกของกลุ่มอาคาร Orsay ซึ่งมีความยาว 175 เมตร ความกว้าง 75 เมตร และความสูง 35 เมตรนั้น มีขนาดใกล้เคียงกับอาคาร Beaubourg ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก เพราะขนาดของอาคาร Beaubourg นั้นยาว 166 เมตร กว้าง 60 เมตร และสูง 42 เมตร

ความใหญ่โตและความสลบซับซ้อนของการก่อสร้างจะแสดงได้ด้วยตัวเลขปริมาณทางสถิติต่อไปนี้ : น้ำหนักของเหล็กทั้งหมดเท่ากับ 12,000 ตัน เมื่อเทียบกับหอ Eiffel ซึ่งหนักเพียง 7,300 ตัน พื้นที่กระจกคลุมหลังคา 35,000 ตารางเมตร พื้นที่โครงเหล็ก 110,000 ตารางเมตร หินประดับกำแพง 11,000 ตารางเมตร หินประดับพื้น 17,000 ตารางเมตร แผ่นหินรูปดอกกุหลาบประดับเพดาน 944 ชิ้น

และใช้ปริมาณอากาศสำหรับการปรับอากาศถึง 1 ล้านลูกบาศก์เมตร ต่อชั่วโมง

การจัดระบบการตกแต่งภายใน

การปรึกษากับทีมงานออกแบบภายในหลาย ๆ ทีม เช่น Molte, Talon Vignelli, Richard และ Gae Aulenti ได้เริ่มต้นในขณะเดียวกันกับการออกแบบงานสถาปัตยกรรม Gae Aulenti สถาปนิกชาวอิตาลีได้รับการแต่งตั้งเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ปี ค.ศ. 1980 ให้มีการกีดกันผิดชอบงานตกแต่งสถาปัตยกรรมภายในทุกชั้น รวมทั้งงานอุปกรณ์ และงานตกแต่งผิวสำเร็จขั้นสุดท้ายสำหรับพิพิธภัณฑ์

งานตกแต่งสถาปัตยกรรมได้พัฒนามาเป็นงานในโปรแกรมการทำงานของพิพิธภัณฑ์จากการวิเคราะห์วินิจฉัยงานศิลปะซึ่งมีหลายประเภท การจำแนกแจกแจงใหม่อีกที ตลอดจนความต่อเนื่องของช่วงจังหวะเวลาต่าง ๆ พบว่า จะต้องจัดสรรปันส่วนพื้นที่แสดงงานออกเป็น ส่วน ๆ เพื่อให้มีความสัมพันธ์กับงานสถาปัตยกรรมของ Laloux หรือในทางตรงกันข้ามให้มีความกลมกลืนกับหอคอยทั้งสองที่สร้างขึ้นใหม่ที่ปลายโถงกลาง ดูเหมือนกับว่าเป็นงานสถาปัตยกรรมที่ซ้อนกันอยู่ในตัว

เนื่องจากหลังคาโครงเหล็กของ Laloux บางส่วนคลุมด้วยกระจกจึงมีแสงธรรมชาติส่อง

ลงมาด้วย ดังนั้นการจัดระบบแสงให้ส่องสว่าง
ตรงไปยังชิ้นแสดงงานซึ่งวางอยู่ในที่ต่าง ๆ จะ
ต้องผสมผสานแสงธรรมชาติกับแสงไฟฟ้าให้ได้
คุณภาพของแสงตกกระทบบนชิ้นงานให้ดีที่สุด

ถึงแม้งานประติมากรรมจะมีหลายชนิด
แต่เมื่อเอามาวางแสดงไว้ภายใต้หลังคาโดมเหมือน
ก็อาจจะทำให้มีความรู้สึกว่างงานประติมากรรม
นั้นน้อยความสำคัญไปมาก ดังนั้นสถาปนิก Gae
Aulenti พร้อมกับนาย Italo Rota และนาย
Piero Castigliani ซึ่งเป็นที่ปรึกษาทางด้าน
การจัดแสงจึงต้องทุ่มตัว ค้นหามาตรการร่วมกัน
โดยการเลือกแผ่นหินปิดฝาผนังและพื้น เพื่อให้
การจัดแสงไฟและแสงธรรมชาติที่เคลอะล้ำกัน
ดีที่สุด เพื่อให้เกิดมโนภาพในการมองงาน
ประติมากรรมให้โดดเด่นขึ้นมาสมคุณค่าของ
งานศิลปะ ภายใต้เพดานโค้งมโหฬารที่คลุมอยู่นั้น

การออกแบบเฟอร์นิเจอร์สำหรับพิพิธ-
ภัณฑ์กับอุปกรณ์อาคารของพิพิธภัณฑท์ก็มีความ
สอดคล้องกันทำให้เกิดบรรยากาศของความสงบ
อย่างลึกซึ้ง และมีความสวยงามในตัวเอง งาน
เหล่านี้ต้องอาศัยความผสมผสานกลมกลืนกับ
สถาปัตยกรรมของ Laloux และเป็นผลงานให้
งานศิลปะทั้งหลายส่องประกายเจิดจรัสเห็นได้
อย่างชัดเจน

ใจกลางมหานครปารีส

สถานที่ตั้งของพิพิธภัณฑท์ในอนาคตในใจ
กลางกรุงปารีสนี้มีคุณค่ายิ่งนัก [ภาพที่ 10]

ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำออกไปจะมองเห็นสวน
Tuileries สถานที่ซึ่งจิตรกร Pissaro และ
Manet ชอบวาดรูปเล่น มองไปทางขวาจะแล
เห็นอาคารโด่งใหญ่ของพิพิธภัณฑท์ Louvre
อยู่ในระดับสายตา ซึ่งถ้ามองผ่านออกไปทาง
ปลายข้างทิศตะวันออกจะเห็น Ile de la Cité
(เกาะใหญ่กลางแม่น้ำ Seine ซึ่งมีอาคารที่
สำคัญ ๆ ตั้งอยู่หลายอาคาร เช่น โบสถ์ Notre
Dame และ Palais de Justice) ในขณะที่
หันมามองทางด้านซ้ายต่อจากปลายอาคารอีก
ด้านหนึ่งของพิพิธภัณฑท์ Louvre จะแลเห็น
จัตุรัส Concorde และสวน Tuileries และ
พิพิธภัณฑท์ Orangerie ซึ่งเคยเป็นห้องปฏิบัติ
งานของประติมากร Carpeaux ในระหว่างยุค
จักรวรรดินิยมที่สอง ขนาบห้วยท้ายของสถานี
ตามแม่น้ำคือ สะพาน Concorde และสะพาน
Royal ซึ่งจิตรกร Corot มักจะเดินมาตามถนน
Bac หรือจิตรกร Manet มักจะเดินมาตาม
ถนน Bonapart ถนนซึ่งบุคคลทั้งสองอาศัยอยู่
และเดินข้ามสะพานดังกล่าวเพื่อไปวาดรูปใน
สวน Tuileries

จิตรกรอีกสองท่านคือ Ingres และ Baud-
elaire ก็อาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 11 และ 19
บนถนนเรียบแม่น้ำชื่อ Voltaire ห้องปฏิบัติ
การ Delacroix อยู่ห่างออกไปเพียงสองสาม
ก้าวที่จัตุรัส Furstemberg หันไปทางทิศตะวันออก

ตกจะพบพิพิธภัณฑ์ Héberwer ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนน Cherche - Midi และพิพิธภัณฑ์ Rodin บนถนน Varenne

ได้มีการตั้งความหวังไว้ว่าจะได้เห็นทางสัญจรเดินเท้ารอบพิพิธภัณฑ์โดยการใช้ทางถนนเรียบฝั่งแม่น้ำและถนน Bellechasse และคิดจะสร้างสะพานใหม่เชื่อมต่อกับถนน Solferino ไปยังสวน Tuileries ถ้าเป็นไปดังนั้นก็ทำให้พิพิธภัณฑ์ Orsay มีความประสานกลมกลืนลงไปในโลกกลางของชุมชนแถบนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นชุมชนแบบประเพณีนิยม คือมีร้านค้าของเก่า ร้านผลิตและจำหน่ายงานศิลปะและแหล่งพิมพ์หนังสือ

ช่วงปี ค.ศ. 1848 - 1914 ซึ่งเป็นช่วงงานศิลปะที่พิพิธภัณฑ์ Orsay จะครอบคลุมถึงมิใช่เป็นแต่เพียงช่วงที่มนุษย์มีความคิดริเริ่มแตกฉานมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเท่านั้น ทว่ายังเป็นช่วงเวลาที่สุดอดคล้องกับยุคการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองอันเนื่องมาจากประชาคมติของมวลมนุษย์ การค้นพบทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การขยายตัวของเมือง การจัดและพัฒนาของขบวนการเคลื่อนไหวของกรรมกร รวมทั้งการขยายตัวอย่างรวดเร็วของลัทธิล่าอาณานิคม

จุดประสงค์เดิมของโครงการพิพิธภัณฑ์ Orsay คือความพยายามที่จะให้ผู้เข้าชมได้ซาบ

ซึ้งและเข้าใจถึงการอุบัติขึ้นของสิ่งต่าง ๆ ในยุคสมัยหนึ่งในขณะเดียวกันก็ให้พวกเขาได้พักผ่อนสนุกสนานเพลิดเพลินกับการชมงานศิลปะชั้นสำคัญ ๆ ที่ผลิตขึ้นในยุคนั้น ๆ ภารกิจเบื้องต้นคือการแสดงงานศิลปะซึ่งเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนที่ยังมีชีวิตจากความคิดและจินตนาการของศิลปินยุคนั้น ภายในสถานที่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความศิวิไลซ์ทางอุตสาหกรรม (สถานีรถไฟ) ซึ่งงานศิลปะเหล่านี้ยังส่องประกายเจิดจรัสอยู่ในความทรงจำของคนรุ่นพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราและยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อที่จะ “สะท้อนความคิดริเริ่มของเหล่าศิลปิน ซึ่งแสดงออกถึงวัฒนธรรมในยุคนี้ได้อย่างเต็มความสามารถของพวกเขาในรูปแบบของงานศิลปะ”

สมตามวาทะของนักประพันธ์ Georges Duby ซึ่งกล่าวนำไว้ในหนังสือเรื่อง “Temps de Cathédrales”

ถึงจะเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะก็จริง แต่ก็มี ความแตกต่างกับพิพิธภัณฑ์อื่นเพราะมีรูปแบบเฉพาะตัวที่สะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์

งานที่เก็บรวบรวมไว้ที่พิพิธภัณฑ์

งานศิลปะที่จะเก็บรวบรวมไว้ที่พิพิธภัณฑ์ Orsay จะแสดงให้เห็นถึงงานสร้างสรรค์ศิลปกรรมทุกแขนงในยุคครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19

จนถึงระยะปีแรกของศตวรรษที่ 20 ซึ่งล้วนแต่เป็นงานชั้นเยี่ยมหลายหลากแขนง

งานจิตรกรรม : ประเดิมด้วยการคัดเลือกงานจิตรกรรมแบบ Romantic บางชิ้น เพื่อให้คงความต่อเนื่องกับพิพิธภัณฑ์ Louvre และตามมาด้วยงานจากฝีมือของจิตรกร Courbet ถึง Fauvisme ซึ่งหมายถึงภาพแบบ Impressionists ระดับเลิศ ซึ่งปัจจุบันเก็บไว้ที่พิพิธภัณฑ์ Jeu de Paume.

งานประติมากรรม : คลุมตั้งแต่ประติมากร Carpeaux ถึง Maillol การเก็บสะสมงานประติมากรรมจะกระทำโดยการตั้งแสดงอย่างสง่าผ่าเผยบนพื้นที่โถงแสดงกลางและบนพื้นชั้นลอย ให้แสดงออกถึงลักษณะเหมือนสวนประติมากรรมภายใต้โครงหลังคากระจกโค้ง

งานสถาปัตยกรรมและผังเมือง : งานแสดงแขนงนี้จะใช้พื้นที่โถงทั้งห้าชั้น ตรงมุมอาคารด้านทิศตะวันออก ผนวกกับพื้นที่ภายในหอสูงทั้งสองที่ปลายโถงกลางเพื่อแสดง หุ่น การออกแบบพิมพ์เขียว และชิ้นส่วนองค์ประกอบ การก่อสร้างแบบเก่า พื้นที่ส่วนหนึ่งจะถูกกันไว้เป็นพิเศษเพื่อแสดงงานแสดงระดับนานาชาติ (World Fairs) ซึ่งจัดขึ้นเพื่อแสดงความเกี่ยวข้องระหว่างศิลปะและอุตสาหกรรมในครั้งหลังของศตวรรษที่ 19

งานศิลปะตกแต่ง : งานรวบรวมด้านนี้ประกอบด้วยการรวบรวมเฟอร์นิเจอร์ศิลปะวัตถุ

โดยเฉพาะที่เป็นแบบลัทธิอิสระนิยมในยุคจักรวรรดินิยมที่สอง รวมทั้งการเคลื่อนไหวในแนวศิลปะสมัยใหม่ ในศิลปะการตกแต่งซึ่งได้มาจากงานของศิลปิน Horta และ Van de Velde จากเบลเยียม Guimard จากฝรั่งเศส Gallé และ Majorelle ซึ่งเป็นตัวแทนของโรงเรียน Nancy.

ศิลปะภาพถ่าย : งานศิลปะภาพถ่ายพึงจะคิดค้นได้ในศตวรรษนี้ รวมทั้งงานศิลปะแบบกราฟฟิค งานทั้งหมดนี้จะเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์และผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนออกแสดงเป็นครั้งคราว เนื่องจากภาพของเดิมเหล่านี้ไม่สามารถให้แสงส่องถูกต้องเป็นระยะเวลานาน ๆ ได้

ส่วนสิ่งพิมพ์ หนังสือโดยเฉพาะสมุดภาพ ภาพโปสเตอร์ ภาพยนตร์ซึ่งเพิ่งจะมีประสบการณ์เริ่มพัฒนาอย่างก้าวหน้าในยุคและเป็นอุปกรณ์ที่เป็นที่ชื่นชอบของสังคมยุคนั้น จะตั้งแสดงถาวรภายในห้องและโถงแสดงงานของพิพิธภัณฑ์

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพิพิธภัณฑ์นี้จะรวบรวมศิลปะของยุคนั้น ซึ่งปัจจุบันแสดงกระจายอยู่พิพิธภัณฑ์ Louvre, Jeu de Paume และ Palais de Tokyo นอกจากนั้นก็จะเก็บรวบรวมจากสถานที่เก็บงานซึ่งปัจจุบันได้สูญหายไปค่อนข้างมาก จากการเก็บรักษาของ

บุคคลทั่วไปและจากการบริจาคให้แก่พิพิธภัณฑ์ นโยบายการเก็บรวบรวมงานศิลปะทั้งหลายจากแหล่งต่าง ๆ จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกว่าพิพิธภัณฑ์จะสร้างเสร็จ และเปิดให้สาธารณชนเข้าชมได้ ความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะเก็บรวบรวมงานต่าง ๆ เหล่านี้จะเห็นได้จากตัวอย่างต่าง ๆ ต่อไปนี้ เช่น การซื้อเฟอร์นีเจอร์ชิ้นสำคัญ ๆ ที่ทำโดย Hector Guimard, Hotia, Majorelle และเฟอร์นีเจอร์แบบอังกฤษ (William Morris) เพื่อเก็บไว้เป็นงานศิลปะตกแต่ง การขวนขวายหาภาพเขียนของ Renoir, Monet และ Bonnard ซึ่งเป็นจิตรกรฝรั่งเศส และภาพเขียนของ Klimt, Burne-Jones และ Khnopff ซึ่งเป็นจิตรกรที่เรียนจากโรงเรียนต่างประเทศ รวมทั้งการออกแบบและภาพเขียนสีดินสอของ L.O. Merson, Degas และ Seurat ซึ่งจะเสริมเข้ากับการรวบรวมงานศิลปะชิ้นสำคัญอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

ศิลปะที่สำคัญอีกรูปแบบหนึ่งของศตวรรษที่ 19 คือ ศิลปะภาพถ่าย ซึ่งเก็บรวบรวมจากของเก่าที่มีอยู่แล้ว และขวนขวายหาจากการบ่าวประกาศให้นักถ่ายภาพคนสำคัญ ๆ ของต่างชาติ เช่น Emerson, Stieglitz, Cameron, Fenton, Steichen... ให้ทราบ

งานที่เก็บรวบรวมได้นี้จะนำออกแสดงหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไปในห้องต่าง ๆ ที่จัดไว้เพื่อการแสดงงาน

ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้จัดห้องไว้อีกกลุ่มหนึ่ง แยกต่างหากจากเส้นทางแวงชมหลัก ห้องเหล่านี้มีพื้นที่รวม 1,200 ตารางเมตร และเข้าถึงได้จากชั้นลอย เพื่อเตรียมไว้สำหรับการแสดงงานชั่วคราว ขณะนี้กำลังคิดกันอยู่ว่าจะแสดงในแนวไหน

พิพิธภัณฑ์ที่แตกต่าง

นักประพันธ์ Georges Duby เคยเขียนคำนำไว้ในหนังสือ “Tempe de Cathédrales” ว่า “ไม่เป็นการเสียหาย ถ้าจะตั้งแนวทางความต้องการไว้ว่า จะต้องเริ่มต้นด้วยงานชิ้นโบว์แดง โดยมีข้อแม้ว่าเขาจะต้องไม่หลงทางท่ามกลางสิ่งต่าง ๆ ที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ หรือไม่หมกมุ่นอยู่กับผลประโยชน์หลากหลายซึ่งอำพรางดวงตาของเขาอยู่”

เป็นปัญหาอยู่ว่าจะทำอย่างไรจึงจะอธิบายให้สาธารณชนที่เข้าชมพิพิธภัณฑ์ได้เข้าใจสัจธรรมดังกล่าว

เพื่อบรรลุถึงจุดมุ่งหมายดังกล่าว จึงได้ตั้งมาตรการไว้สองประการ มาตรการแรกนั้นเริ่มต้น ณ จุดต้อนรับ ส่วนมาตรการที่สองนั้นได้สอดแทรกเอาไว้ตามวงจรการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์

สำหรับผู้เข้าชมเป็นกลุ่มและพวกเด็ก ๆ จะได้รับการต้อนรับในบริเวณเฉพาะที่จัดไว้ให้ ซึ่งมีเครื่องมือเครื่องมือและอุปกรณ์ติดตั้งเตรียม

ไว้พร้อมที่จะอธิบายแนะนำพวกเขาถึงรายละเอียดต่าง ๆ อย่างลึกซึ้งในการเข้าชม

รายการจำแนกประเภทงานศิลปะทุกชนิดจะหาอ่านได้จากเอกสารในห้องเก็บเอกสาร หรือในห้องสมุด หรือที่ร้านจำหน่ายหนังสือ ณ เคาเตอร์ประชาสัมพันธ์จะมีรายการละเอียดพิมพ์เหมือนเป็นรายการอาหารบรรจุรายละเอียดของงานแสดง การแสดงคอนเสิร์ต การแสดงบนเวที การฝึกอบรม การบรรยาย การสัมมนา เอกสารค้นคว้าวิจัย รวมทั้งหนังสือเกี่ยวกับศตวรรษที่ 19 ซึ่งพึงจะได้รับการตีพิมพ์ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของผู้เข้าชมในเรื่องต่าง ๆ

การอภิปรายโต้เถียง การสัมมนา การฉายภาพยนตร์ การแสดงมหรหรรคมประเภทต่าง ๆ รวมทั้งการแสดงดนตรี ซึ่งสะท้อนเนื้อเรื่องของ การแสดงนิทรรศการขณะนั้น หรือเหตุการณ์เก่า ๆ ที่เกี่ยวข้องกับยุคนั้น จะจัดให้อยู่ในห้องประชุมขนาด 380 ที่นั่ง ซึ่งอยู่ชิดกับพื้นที่ตรงกลางพิพิธภัณฑ

สำหรับงานแสดงซึ่งมีเป้าหมายโดดเด่นเฉพาะและมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย เช่น การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี วรรณกรรม และศิลปพลาสติก หรือความคิดเห็นของจิตรกรในยุคสมัยของตนเอง ฯลฯ ซึ่งอาจจะจัดให้มีการเข้าชมอย่างเป็นกิจลักษณะนั้น จะใช้พื้นที่ในห้องอีกสองกลุ่มซึ่งสำรองไว้

ดังนั้นการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์จะได้รับ ความซาบซึ้งถึงกิจกรรมด้านวัฒนธรรมซึ่งเป็นจินตนาการงานศิลปกรรม และความเห็นข้อคิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคนั้นเสมอ

ด้วยมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ จึงทำให้มองเห็นถึงความเก่าแก่ดั้งเดิมเฉพาะตัวของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ ถึงแม้แต่तालोकของโครงการพิพิธภัณฑ์ Orsay กำลังอยู่ในขั้นเตรียมการแต่เอกสารอื่น ๆ บางอย่างก็ก้าวหน้าไปอย่างดี เช่น เอกสารเกี่ยวกับ Bohème (ชีวิตของศิลปินพวกโรแมนติกในยุคศตวรรษที่ 19 และ 20) สนวนสาธารณะ ร้านกาแฟ-คอนเสิร์ต Zola (นักประพันธ์มีชื่อในแนวขนชั้น) และศิลปิน Nabis โรงละครอน ฯลฯ

ในการเข้าชมพิพิธภัณฑ์จะเห็นห้องโสตทัศนูปกรณ์ขนาดเล็กสิบห้อง แต่ละห้องจะฉายและบรรยายแบบต่อเนื่องหรืออาจจะทำงานเป็นครั้งคราวตามความประสงค์ของผู้เข้าชมก็ได้ เนื้อหาที่แสดงอาจจะเป็นการแสดงบรรยายภาคแวดล้อมขณะที่ศิลปินกำลังทำงาน งานและการได้รับรางวัลอย่างเป็นทางการของศิลปิน Salon โลกของผู้อุปถัมภ์ และผู้เกี่ยวข้องที่สนับสนุนงาน Impressionists ใบหน้าและน้ำเสียงของศิลปินที่มีชื่อเสียง ภาพยนตร์เรื่องแรกของ Lumière และ Méliès การฉายภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นครั้งแรก

เป้าหมายของพิพิธภัณฑ์ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้เข้าชมได้ค้นพบคำตอบในสิ่งที่พวกเขาอยากรู้ อยากเห็น และเพื่อที่จะยื่นมือเข้าหาประชาชน ให้มากกว่าพิพิธภัณฑ์แบบเก่าทั้งหลาย

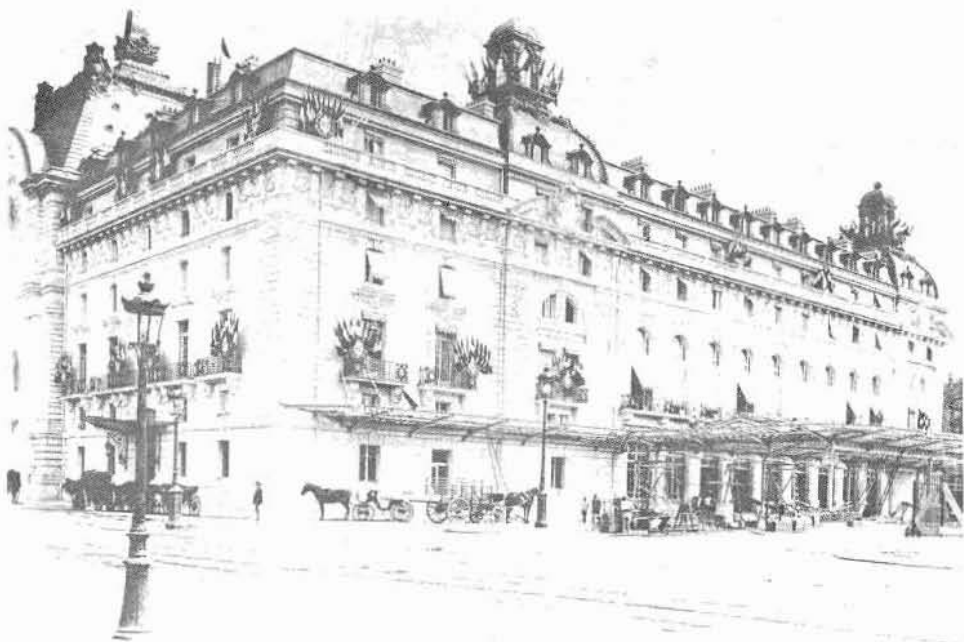
ช่วงที่พิพิธภัณฑ์ยังไม่ได้เปิด (กำลังก่อสร้าง) นี้ คณะผู้บริหารงานพิพิธภัณฑ์ Orsay ก็กำลังทำงานอย่างกระฉับกระเฉง ร่วมกับพวกศิลปินอาชีพ องค์กร สมาคม และมหาวิทยาลัย เพื่อที่จะนำเอาความสนใจและความต้องการของประชาชนมาประกอบการพิจารณา รวมทั้งรวบรวมเสียงสะท้อนให้มากที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้จากผู้มีส่วนร่วมอื่น ๆ ซึ่งแสดงออกตั้งแต่เมื่อเริ่มวางหลักการของโครงการ

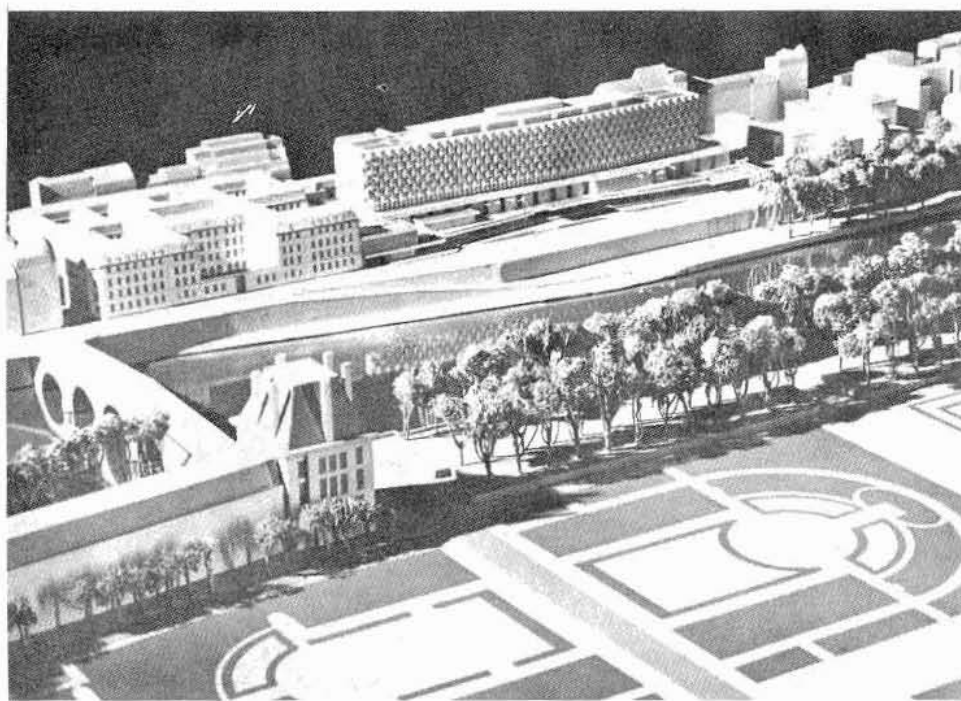
การแสวงหาแนวทางใหม่อย่างเบ็ดเสร็จ สมบูรณ์นี้ เกิดขึ้นได้โดยอาศัยความได้เปรียบของเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสอันเป็นเลิศในยุคที่ใกล้ ๆ ตัวเรา และเหตุการณ์เหล่านั้นก็ยังคงอยู่ในความทรงจำ แต่ก็ทิ้งระยะเวลามานานพอที่จะยอมให้เราได้พินิจพิจารณาถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยนั้น และยังเปิดช่องให้พิพิธภัณฑ์ Orsay เป็นแหล่งรวมสำหรับการค้นคว้า วิจัย และถกเถียงกันในปัญหาต่าง ๆ เหล่านั้น

ภาพที่ 1 กรุงปารีส แสดงเส้นทางรถไฟ สถานีและสถานที่สำคัญ

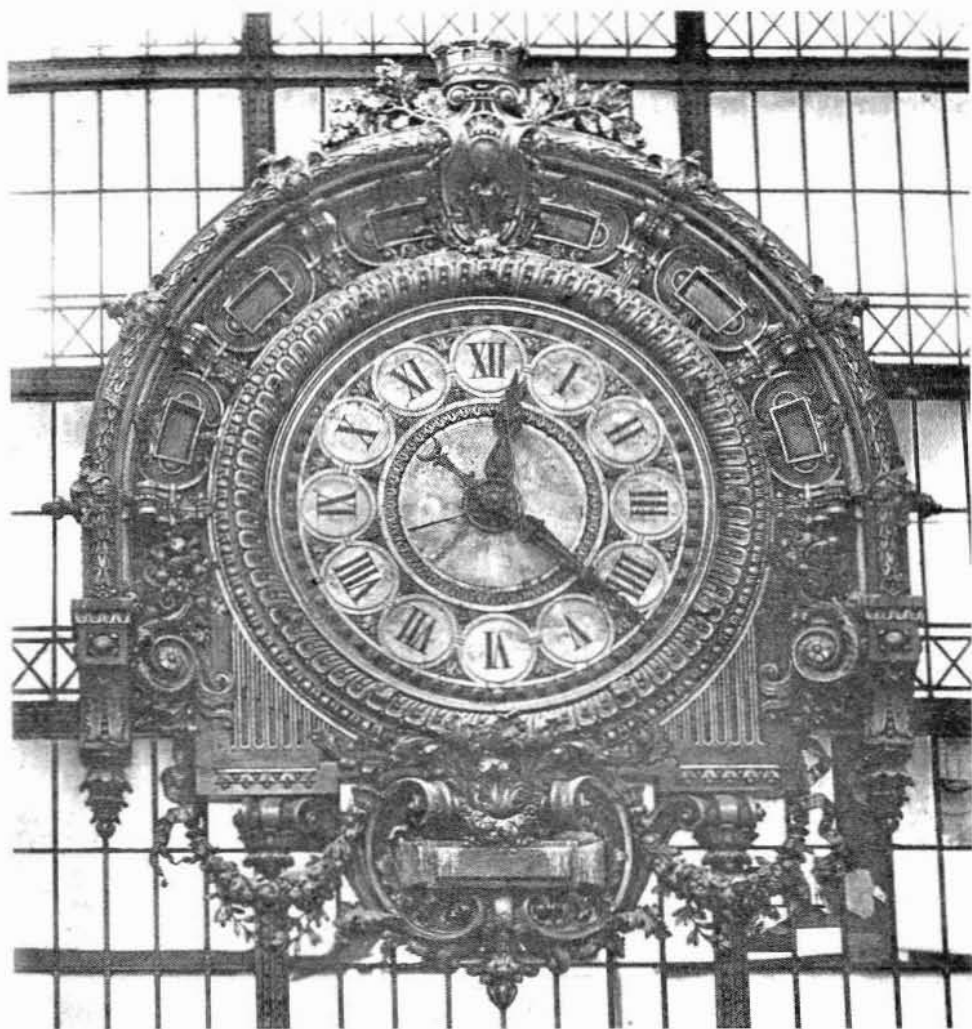
ภาพที่ 2 การก่อสร้างสถานีรถไฟเริ่มในปี ค.ศ. 1898 และเสร็จเปิดใช้แสดงงาน World Fair เมื่อวันที่ 14 ก.ค. 1900

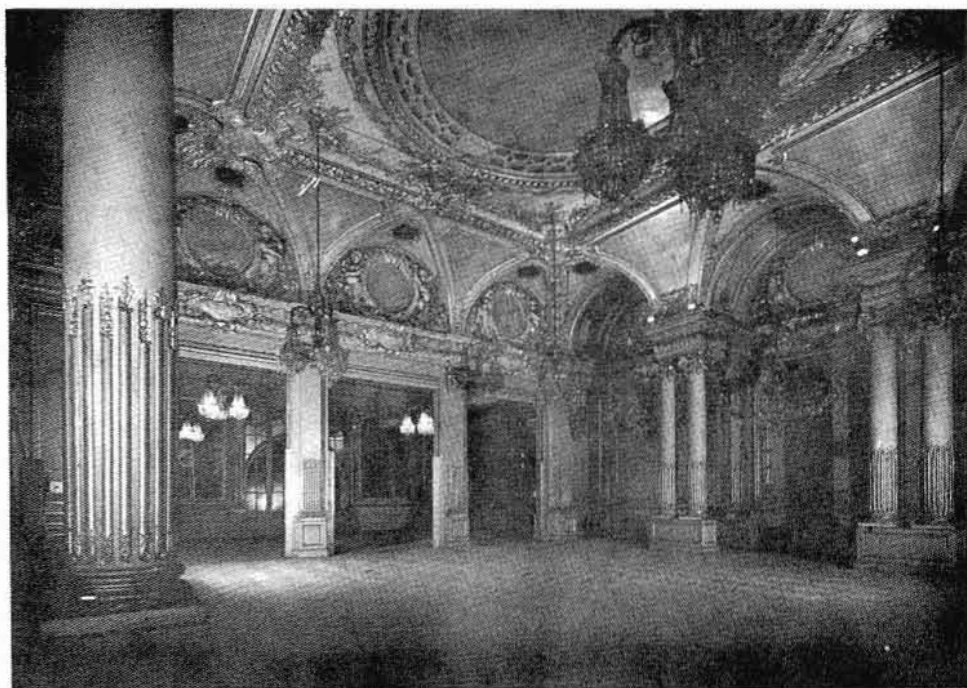
ภาพที่ 3 หุ่นโรงแรม 870 ห้องที่สถาปนิก Guillaume Gillet และ René Coulon
ชนะการประกวด

ภาพที่ 4 หุ่นรูปสัญลักษณ์แทนเมือง Bordeaux, Toulouse และ Nantes เหนือ
หลังคาสถานีรถไฟ หุ่นหันหน้าเข้าหาแม่น้ำ Seine และเห็นพิพิธภัณฑ
Louvre อยู่ฝั่งตรงข้าม

ภาพที่ 5 นาฬิกาเรือนใหญ่ซึ่งแขวนอยู่บนผนังกระจกปลายด้านทิศตะวันตกของ
สถานี

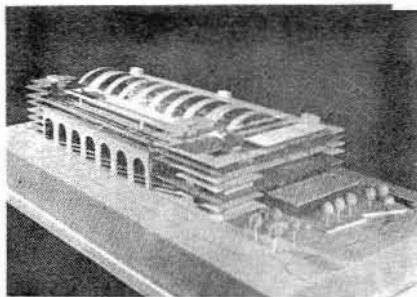

ภาพที่ 6 ห้องเดินราของโรงแรม Orsay

ภาพที่ 7 เพดานห้องอาหารของโรงแรม Orsay

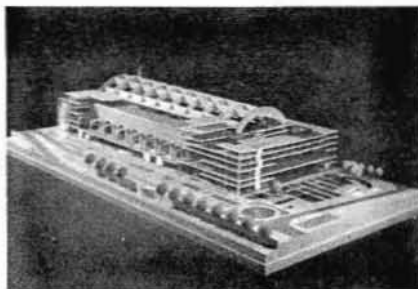
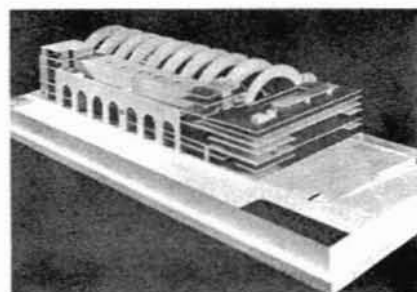
The architectural
competition
of October 1978.

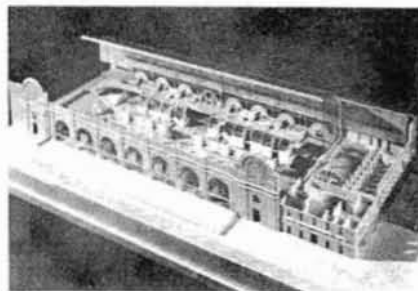
The *Yves Boiret* project.

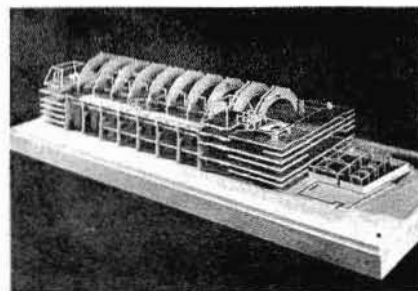
The *Serge Macel* project.

The *Herve Baptiste* project

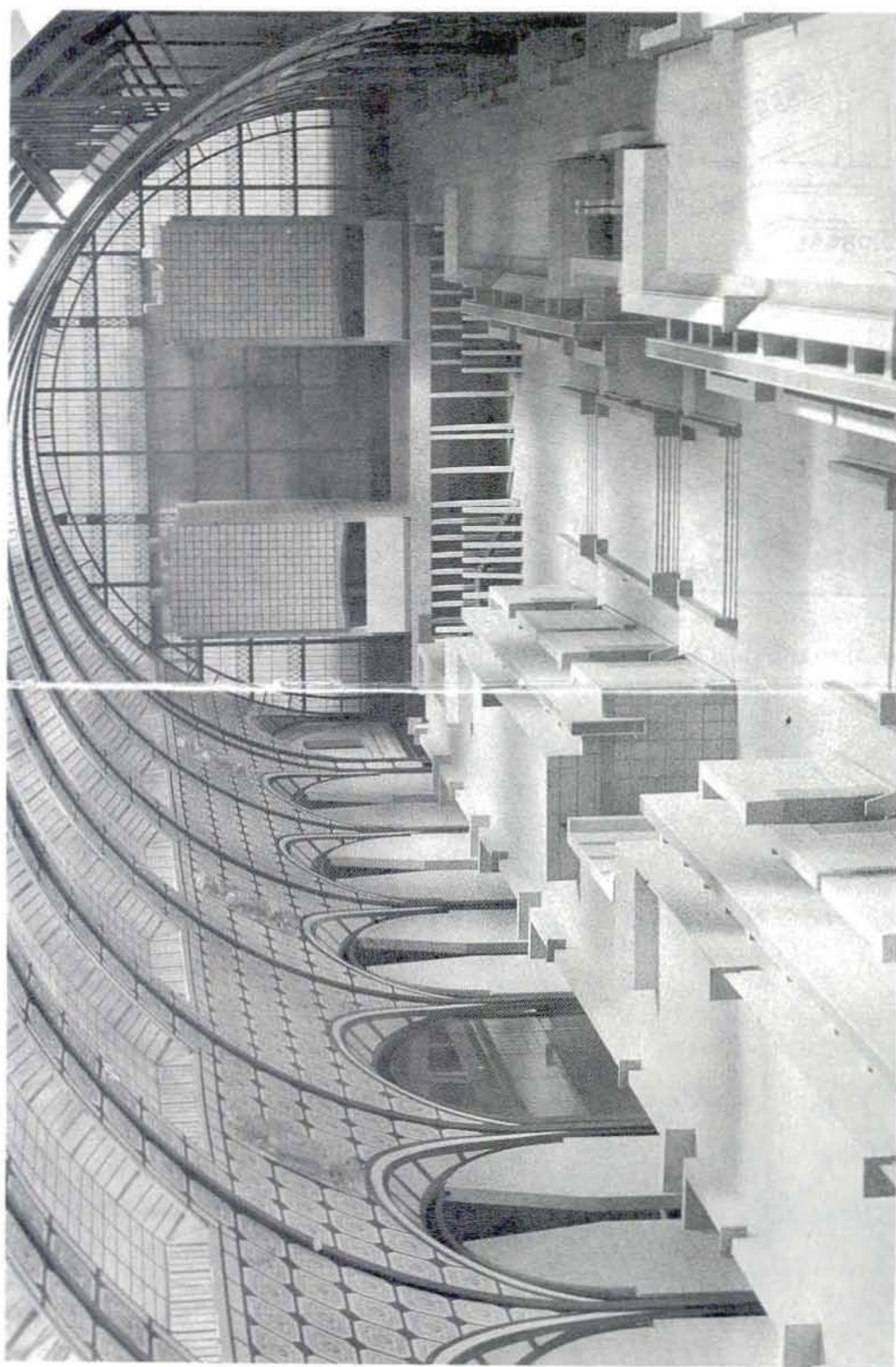

The *Pierre Colboc* project (ACT Agency,
in association with Renaud Bardon and
Jean-Paul Philippon).

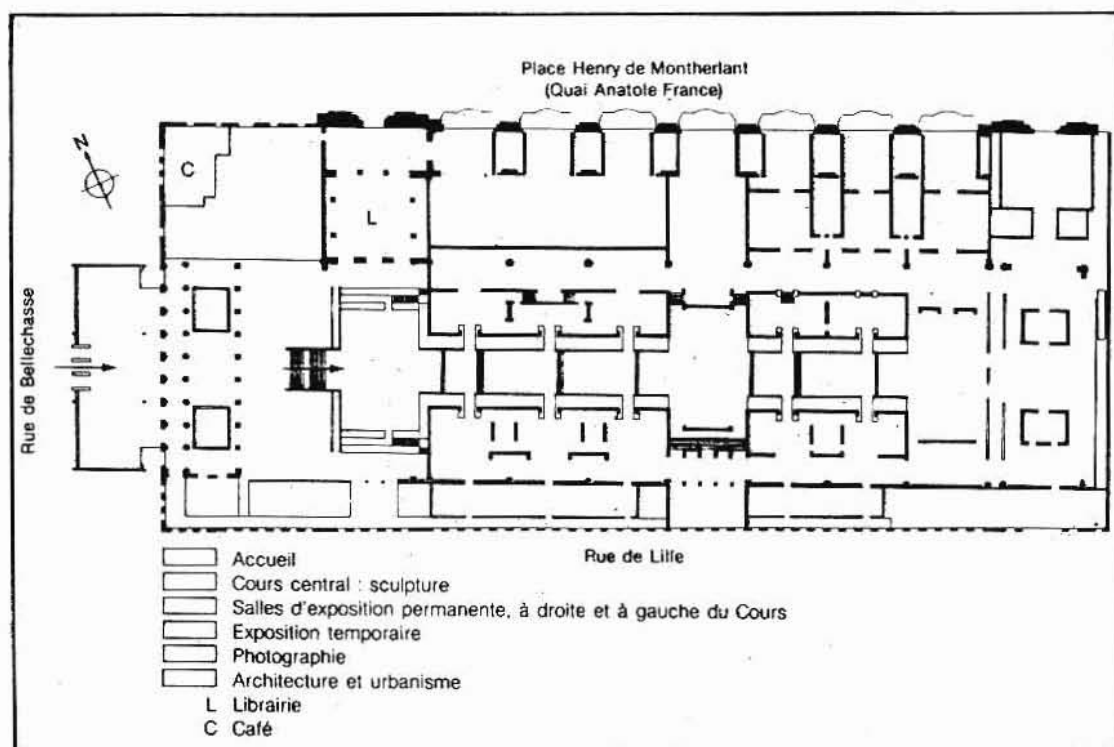

The *Jean-Claude Rochette* project.

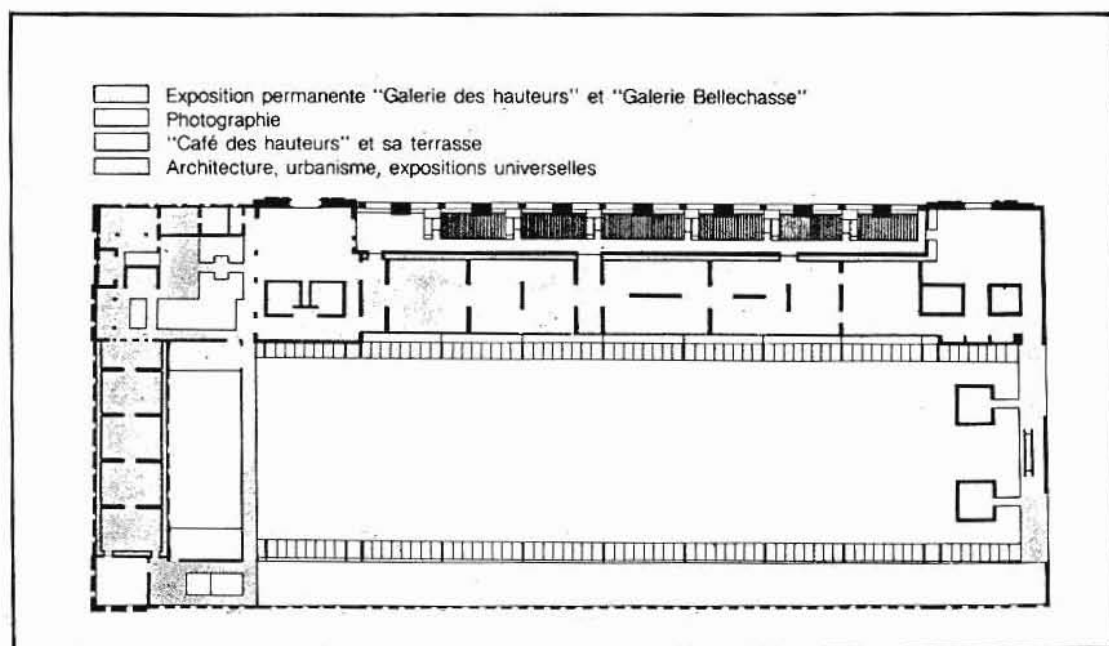
The *Pierre Sirvin* project.

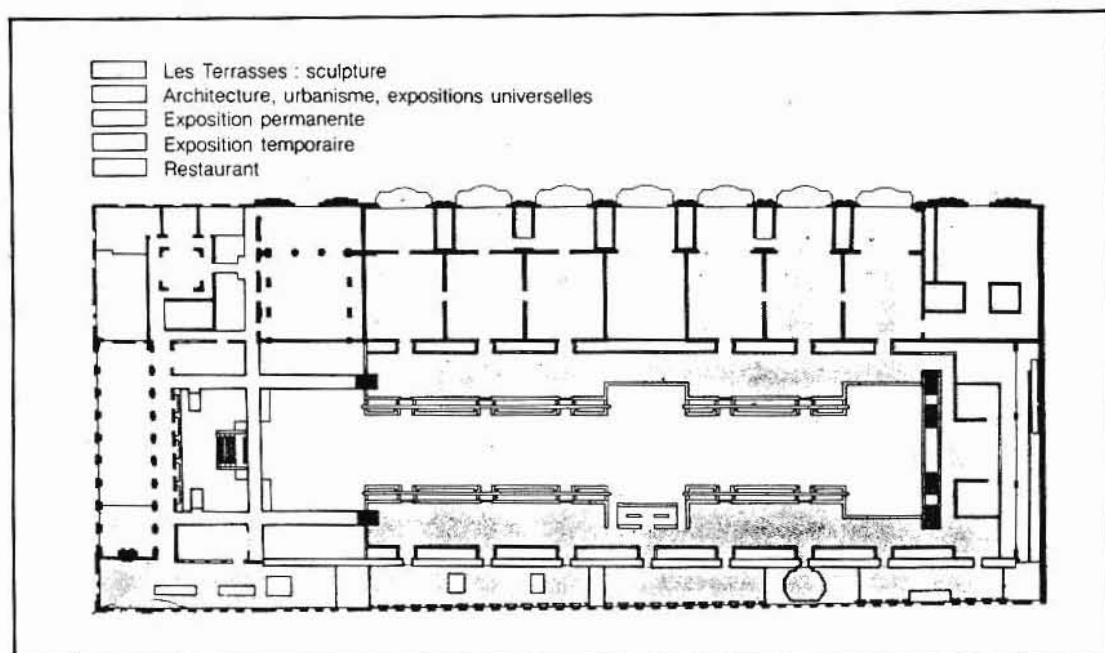
ภาพที่ 9 ภาพถ่ายจากหุ่น แสดงให้เห็นภายในพิพิธภัณฑ์แมมมอธจากมุมด้านตะวันตก ซึ่ง
จะเห็นอาคารลักษณะหอคอย 2 หอ ที่ปลายโถงแสดงงาน

ภาพที่ 11 Ground Floor Plan

ภาพที่ 12 Fourth, Floor Plan

ภาพที่ 13 First Floor Plan